

Antidogma - Az ummán már csak Allah segíthet?

2012 január 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

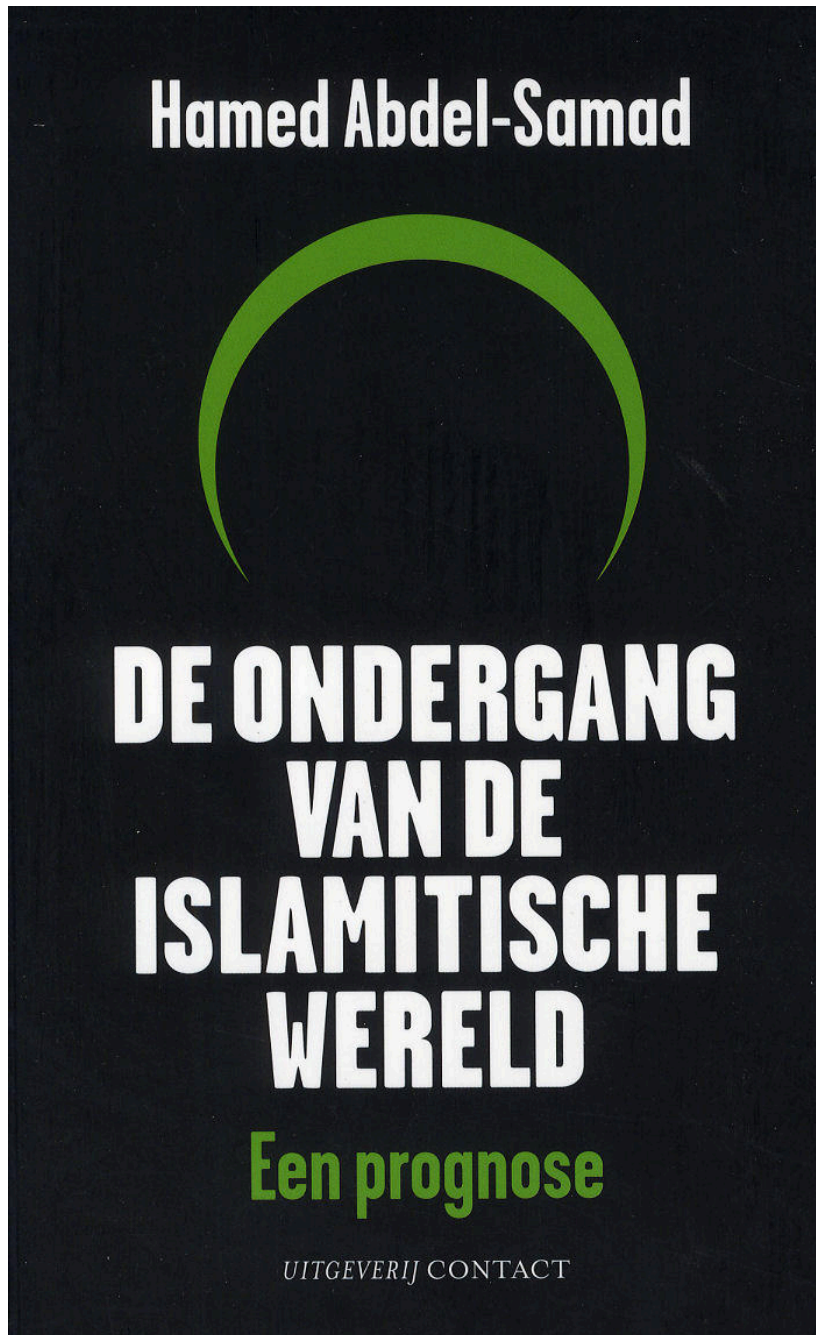
Még nincs értékelve

Mérték

Egy egyiptomi kutató az iszlám világ összeomlását jósolja. Már az arab forradalmak el?tt megkongatta a vészharangot az umma jöv?jével kapcsolatban, amelyet a modernitás kanyarjának bevételeére képtelen iszlám vallás tehetetlenségi nyomatéka és az ebb?l következ? tömeges kivándorlás közeli összeomlással fenyeget.

Éppen ezért a Nyugat elemi érdeke a világi és demokratikus erők támogatása a muzulmán világban. Ahelyett tehát, hogy a győőletbeszéd szankcionálásának ürügyén tiltanak, igenis bátorítani kellene az iszlám bírálátát. Az iszlamisták kiengesztelésével és obskurantista követeléseik kielégítésével a nyugati országok kormányai csak késleltetik a szekularizálódás folyamatát, amely pedig üdvös lenne maguk a muzulmánok és az emberiség számára egyaránt.

Hamed Abdel-Szamad Németországban él? egyetemi oktató tavaly decemberben jelentette meg az iszlám világ bukását prognosztizáló könyvét (*Der Untergang der Islamischen Welt. Eine Prognose, Droemer, 2010*), amelyben kíméletlen diagnózist állít ki az iszlám világot fenyeget? katasztrófa méretér?l. A szerz? arra számít, hogy ez az esemény egybeesik a közel-keleti olajlel?helyek el?relátható kimerülésével.

Az egyre fokozódó elsvatagosodás ugyancsak hozzá fog járulni a gazdasági pangáshoz, miközben az etnikai, vallási és gazdasági konfliktusok kiélez?désének leszünk a tanúi, s?t a szenved? alanyai. Mindezt ugyanis tömeges népvándorlások fogják kísérni, a Nyugat és f?leg az Európai Unió felé tartó migrációs hullám növekedésével.

Abdel-Szamad az iszlám világ realitásának alapos ismer?jeként jutott erre a pesszimista következtetésre, az

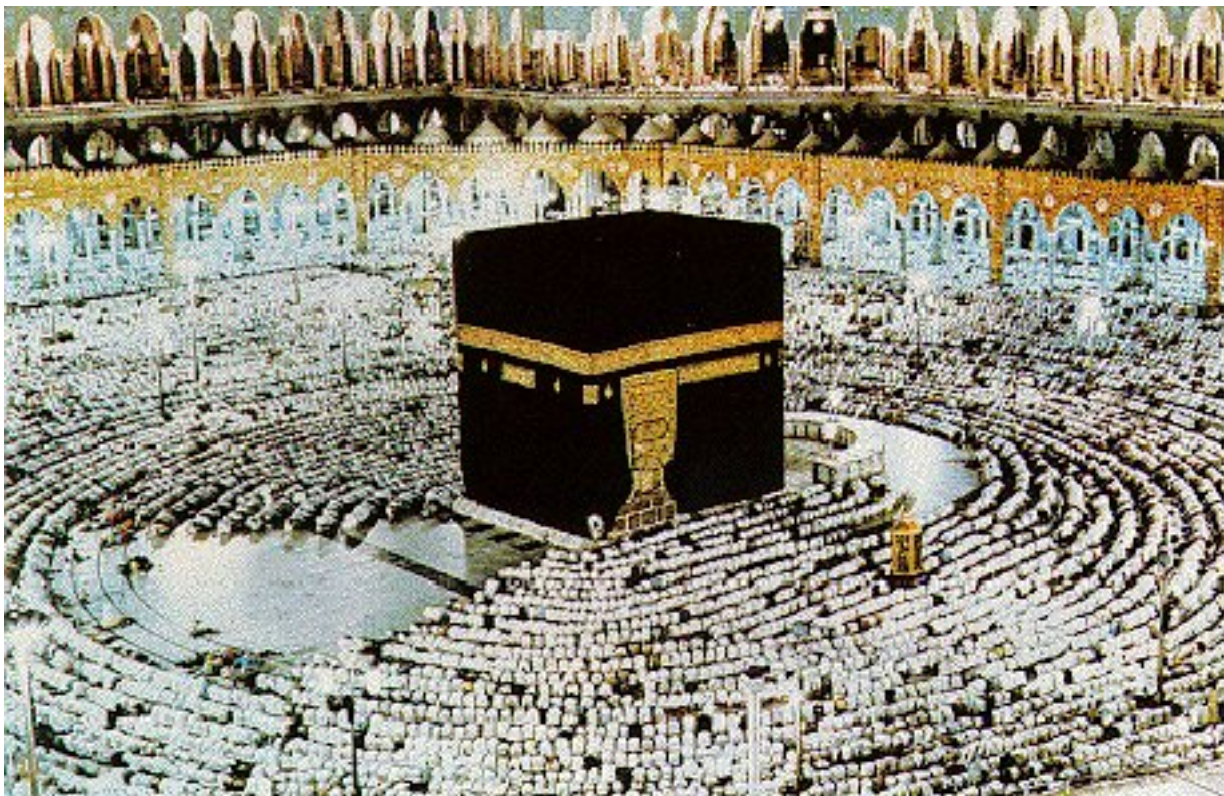
intellektuális elmaradottságot, a gazdasági és társadalmi mozdulatlanságot, a vallási és politikai téren tapasztalható bénultságot tartva a várható katasztrófa alapvető okainak, amelyek eredete egy teljes évezredre nyúlik vissza, és azzal kapcsolatos, hogy az iszlám képtelen új vagy kreatív válaszokat adni általában az emberiség és különösen a hívei javára. Hacsak nem történik csoda vagy egy minél gyökeresebb, annál üdvösebb szemléletváltás, akkor Abdel-Szamad szerint az iszlám világ összeomlása a következő két évtizedben mindenképpen bekövetkezik.

Jóslatát alátámasztandó az egyiptomi szerző számos tényezőt említ, köztük a valódi gazdasági fejlődést biztosító gazdasági struktúrák és a hatékony oktatási rendszer hiányát, valamint az intellektuális kreativitás szigorú korlátozását. Ezek a hiányosságok rendkívül törekennyé tették az iszlám világ építményét, következésképpen elkeszítették az összeomlásra. A bomlási folyamat már régen elkezdődött, és napjainkban jutott a végső fázisába.

A szerző kíméletlen kritikával illeti a muzulmánokat: „Szüntelenül azzal dicsekednek, hogy ők adták át a görög-római civilizációt a nyugatiaknak, de ha valóban e civilizáció hordozói voltak, akkor miért nem őrizték meg, miért nem hasznosították és miért nem gazdagították, hogy a lehető legnagyobb hasznukra váljon?” Sőt egy lépéssel még ennél is tovább megy, azt fessegetve, hogy „a különböző kortárs kultúrák miért termékenyítik meg kölcsönösen egymást és egymással versengve miért bontakoznak ki, miközben az iszlám kultúra megdermedt és hermetikusan bezárult a nyugati kultúra előtt, amelyet hitetlenséggel vádol.” Leplezetlen szarkazmussal azt is hozzátéve, hogy *„a nyugati civilizáció hitetlen jellege nem akadályozza meg a muzulmánokat abban, hogy élvezzék a teljesítményeit és a termékeit, különösen tudományos, technológiai és orvosi téren. Anélkül élvezik ezeket, hogy rájönnének: ők bizony már lekésték a modernitás vonatát, amelyet a hitetlenek készítenek és vezetnek a muzulmánok bármiféle hozzájárulása nélkül, olyannyira, hogy ez utóbbiak kolonccá váltak a Nyugat és az egész emberiség számára.”*

Hamed Abdel-Szalam megállapítja, hogy mindaddig lehetetlen megreformálni az iszlámot, amíg tabu marad a Korán, a fogalmai, az elvei és a tanítása bármiféle bírálata, mivel ez a tényállapot megakadályoz minden haladást, sterilizál minden gondolatot és megbénít minden kezdeményezést.

Közvetetten a Koránra támadva a szerző felteszi a kérdést, hogy vajon milyen változásra lehet számítani olyan népek részéről, amelyek megdermedt és meddő szövegeket szentesítenek, és továbbra is azt hiszik róluk, hogy örök időkre és az egész világra érvényesek. Ez a „mentális blokád” azonban nem akadályozza meg a vallási vezeteket abban, hogy hengegve és arrogánsan ismételtessék a mantrát, miszerint „a muzulmánok az emberiség java”, a nem muzulmánok viszont megvetendőek és az életet sem érdemlik meg!

Az iszlám ummát sújtó skizofrénia mértéke egészen elképeszt?... De vajon a felvilágosult elit az arab és muzulmán világban képes lesz-e szembenézni ezzel a realitással? A pesszimizmus dacára, amely a liberális muszlim gondolkodók körében uralkodik, a szerző szerint ez utóbbiak megőriztek egy reménysugarat, amely feljogosítja őket arra, hogy önkritikát követeljenek a muzulmán társadalmaktól, szakítva a hazugsággal, a képmutatással és a gúggyal, amely többnyire még a sajátjuk. Ehhez az erőfeszítéshez a „hitetlenekkel” való megbékélésre vonatkozó akaratra kell társulnia, elismerve és tiszteletben tartva a civilizációs téren mutatott felbbségüket éppúgy, mint a tudományos-technikai téren elért vívmányukat.

Az iszlám világnak tudomásul kell vennie a gyöngeségét, és teljesen őszintén fel kell tárnia elmaradottságának, kudarcának és nyomorúságának az okait ahhoz, hogy gyógyírt találhasson a bajaira. Abdel-Szamad szerint mindaddig nem lesz megoldás az umma tragikus helyzetére, amíg ez ragaszkodik a sariához, amely gúzsba köti a szellemet, az iszlám földjére (dar el iszlám) és meghódítandó területre (dar el harb) osztja a világot. Fejlődésről és megújulásról addig nem is álmodhat, amíg nem szabadul meg a démonaitól, a komplexusaitól, a tiltásaitól, és nem alakítja át az iszlámot egy tisztán spirituális vallássá, személyes kapcsolatra biztatva híveit a teremtőjükkel, bárki más közvetítése nélkül, legyen az egy próféta, egy egyén, egy intézmény vagy egy vallási maffia. Legfeljebb a paradicsomról álmodozhat, a brutális valóság virtuális kompenzálásaként...

Gazdag István -demokrata.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló